

Arrest

nr. 264 748 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 januari 2020 een eerste aanvraag in om gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse broer. Op 27 april 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 juli 2020 diende verzoeker een tweede aanvraag in om gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse broer. Op 6 januari 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij het arrest met nummer 254 431 van 12 mei 2021.

Verzoeker diende op 2 februari 2021 een derde aanvraag in om gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse broer. Op 8 juli 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.02.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.02.2021 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn broer R.P.E., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1413823) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.10.2016
- ‘bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister’ dd. 04.06.2018 op naam van betrokkene
- ‘verklaring omtrent inschrijving’ dd. 20.06.2018 op naam van de referentiepersoon
- verklaringen Inspectie der Direkte Belastingen dd. 27.02.2020 met betrekking tot de periode 2017-2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 07.07.2020, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06.02.2021. Er kan dienstig verwezen worden naar zowel deze beslissing als naar arrest RvV nr. 254.431 dd. 12.05.2021.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd.

- bewijzen geldstorting van wege de referentiepersoon aan een derde (betaling huurlasten voor de periode januari - maart 2021); aanrekeningen nutsvoorzieningen (Pidpa, Luminus, Proximus) op naam van de referentiepersoon zonder bijbehorende betaalbewijzen: echter, deze kosten zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon en betrokkene, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun van wege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan.

Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op de situatie in België.

- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches Ami- ko voor de periode februari - april 2021 (er dient opgemerkt te worden dat deze loonfiches een adres in Almere, Nederland vermelden)
- rekeningoverzicht voor de onderneming Faithworks (gevestigd te Almere) voor de periode januari - maart 2021
- brief Onafhankelijk Ziekenfonds dd. 15.04.2021 op naam van de referentiepersoon; aanrekening dd. 04.01.2021
- brief CAK dd. 20.02.2021, 19.03.2021 en 19.04.2021 waaruit blijkt dat betrokkene werd meeverzekerd; de referentiepersoon is hiervoor een bijdrage Zorgverzekeringswet verschuldigd

Deze bijkomende documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 06.02.2021.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..
Wettelijke basis;

artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980; Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 01.07.2018 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Het visum werd afgegeven met oog op "familiaal bezoek" en betrokkene verklaarde en toonde aan in Suriname economisch actief te zijn als handelaar voor het import/export bedrijf "K.T."

Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Suriname en kwam van Nederland naar België waar hij op 07.07.2020 een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse broer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 06.01.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 12.05.2021 ongegrond verklaard

door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondertussen had betrokkene al op 02.02.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging ingediend met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Betreft de weigering van de aanvraag gezinshereniging

EERSTE MIDDEL:

Schending van art. 47/1, 2° en artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen (eigen onderlijning):

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijk" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=121041&paaelIndex=0&doclang=N&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&icid=393016>):

“35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet” beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand” gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin” dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechte en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven” aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonende bij de burger van de Unie”, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste” en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen”.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de

burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg ónmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden, die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987). '(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven.

Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden.

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en (schoon)zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Nochtans deed verzoeker een aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich herkende in de situatie bedoeld krachtens artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Hij voegde bij de verschillende aanvragen telkens bewijzen toe die aantoonde dat hij ten laste en onvermogen was. Ook werd aangetoond dat hij in verschillende landen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van de bedoeling van de gezinsherenigingsrichtlijn, met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.

Gedaagde meent immers het volgende:

"uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie."

Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van 'ten laste zijn van de Unieburger' en 'deel uitmakend van het gezin' aangetoond.

Immers, verzoeker legde bij de eerdere aanvraag reeds verscheidene stukken neer met documenten die aantoonde dat hij ten laste was de referentiepersoon en onvermogen was in zijn land van herkomst.

Er werd aangetoond dat er vele geldstortingen werden overgemaakt in de periode dat verzoeker nog woonachtig was in Suriname.

Van januari 2016 tot en met juni 2018 werd er 60 (!) keer een som overgemaakt. In totaal ging het over een bedrag van EU 13.955! Dit zijn zulke grote en regelmatige geldstortingen, dewelke al te eenvoudig worden genegeerd in de bestreden beslissing. Nochtans gebeurden deze geldstortingen door de referentiepersoon tot op het ogenblik dat verzoeker hem vervoegde in Nederland, alwaar hij verder financieel onderhouden werd.

Het is allesbehalve proportioneel dat een visumbeslissing kort verblijf deze objectieve gegevens zou teniet doen. Het ten laste zijn kan bezwaarlijk nog meer aangetoond worden.

Er wordt met een doodoener gesteld dat verzoeker een visum kort verblijf verkreeg, omdat aan de Nederlandse autoriteiten stukken werden overgeleverd waaruit zou blijken dat hij als handelaar economisch actief was.

Ten eerste was hij slechts zeer kort economisch actief als "handelaar" voor een werkgever. Er wordt dan ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een veel langere periode niet economisch actief was, en dus aangewezen was op de geldstortingen van de referentiepersoon.

Daarenboven is het nog steeds niet bewezen dat verzoeker niet ten laste en onvermogen was, ondanks een eventuele economische activiteit. De objectieve documenten uit het dossier, met name de geldstortingen en Surinaamse belastingattesten, tonen de onvermogenheid aan.

Verzoeker deed veel moeite om objectieve stukken te verzamelen, maar deze worden klaarblijkelijk niet correct besproken.

Daarenboven stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat niet werd aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Dit verbaast verzoeker nog meer. Immers, uit het gehele dossier blijkt onomwonden dat zij jarenlang. Hebben samengewoond op hetzelfde adres in zowel Suriname, Nederland als België.

Verzoeker heeft voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wel degelijk geruime tijd met de referentiepersoon samengewoond. Dit vond plaats in Nederland. Ook Nederland kan in casu als land van herkomst beschouwd worden.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het 'land van herkomst' niet noodzakelijk het land waarvan betrokkene de nationaliteit heeft, maar wel een ander land dan België (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725; RvV 10 september 2018, nr. 209.111). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jia en Reyes (HvJ C-1/05, C- 423/12) worden met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen bedoeld.

Het is voor verzoeker dan ook absoluut onmogelijk om te begrijpen waarom er niet zou voldaan zijn aan deze voorwaarden?

De bestreden beslissing is niet correct genomen. Verschillende documenten worden niet op een inhoudelijk juiste manier beoordeeld.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door verwerende partij geschonden. De bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd die bewijzen dat hij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet."

2.1.1. Uit de lezing van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze begrijpt. Aldus is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker de draagkracht van deze motieven betwist, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht, in samenlezing met artikelen 47/1 en 47/3.

Artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

In het kader van de onderhavige aanvraag legde verzoeker volgende stukken neer: bewijzen van geldstortingen vanwege van de referentiepersoon aan een derde, geactualiseerde documenten met betrekking tot bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een rekeningoverzicht van een onderneming, een brief van het onafhankelijk ziekenfonds en een brief van het Nederlands Centraal Administratief Kantoor. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 6 februari 2021, waarin werd vastgesteld dat er niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker in Suriname ten laste was van zijn broer of deel uitmaakte van zijn gezin.

Verzoeker voert aan dat hij verscheidene documenten voorlegde die aantonen dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en ten laste viel van de referentiepersoon. Hij betoogt dat er stukken werden neergelegd waaruit blijkt dat er van januari 2016 tot juni 2018 60 geldstortingen werden gedaan ten bedrage van een totale som van 13.955 €.

Er wordt volgens verzoeker geen rekening gehouden met het feit dat hij voor een langere periode niet economisch actief was en dus aangewezen was op de voormelde geldstortingen van de referentiepersoon.

Wat betreft deze geldstortingen wordt er in de nota met opmerkingen op gewezen dat verzoeker in het kader van de onderhavige aanvragen deze documenten niet voorlegde. Deze stukken werden wel behandeld in het kader van zijn aanvraag van 2 februari 2021. In de bijlage 20 van 6 februari 2021 wordt er immers gemotiveerd dat de bewijzen van geldstortingen niet aantonen dat verzoeker ten laste was van zijn broer, aangezien blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn visumaanvraag verklaarde economisch actief te zijn als handelaar in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Hieruit wordt afgeleid dat verzoeker niet aantoonde dat hij aangewezen was op de financiële steun van zijn broer om in het land van herkomst in zijn basisbehoeften te voorzien. Het beroep dat werd aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van 6 februari 2021 werd door de Raad verworpen bij het arrest met nummer 254 431 van 12 mei 2021, waardoor deze beslissing definitief is.

Verzoeker betoogt dan wel dat hij slechts voor een zeer korte periode werkzaam was als handelaar en ondanks deze economische activiteit wel degelijk aangewezen was op de voormelde geldstortingen, voegde verzoeker geen stukken bij zijn aanvraag die deze stelling onderbouwen. De Raad dient derhalve vast te stellen dat verzoeker dit motief thans pas voor het eerst aanvoert, waardoor hij verweerder niet ernstig kan verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.1.2. In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij zowel in Suriname, Nederland als België heeft samengewoond met de referentiepersoon. Wat betreft hun samenwonen in Suriname legt verzoeker opnieuw een attest voor van 4 juni 2018 evenals een attest van 20 juni 2018, waaruit blijkt dat hij en de referentiepersoon ingeschreven waren op hetzelfde adres te Paramaribo. Uit de weigeringsbeslissing van 6 februari 2021 blijkt dat verweerder deze attesten echter onvoldoende recent acht om aan te tonen dat verzoeker en zijn broer in de periode direct voor de aanvraag (op 7 juli 2020) allebei nog deel uitmaakten van hetzelfde gezin. In het kader van de huidige aanvraag voegde verzoeker geen recente documenten meer toe, waardoor verweerder dienstig kan verwijzen naar de voormelde weigeringsbeslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij ook in Nederland aanzien kan worden omdat hij ook aldaar samenwoonde met zijn broer, dient de Raad op te merken dat uit deze stelling geenszins onderbouwt met enig begin van bewijs.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die door verweerder in rekening gehouden diende te worden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit zijn verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing. Doch maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Betreft het bevel:

TWEEDE MIDDEL:

Schending artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Schending artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

Schending hoorrecht

Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf.

Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

Verwerende partij levert een bevel af en baseert dit bevel op artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Verweerder stelt vervolgens dat verzoeker het land moet verlaten omdat het legaal verblijf in België is verstreken.

Verzoekers attest van immatriculatie was echter geldig tot en met 02.08.21. Hij kan dan ook niet inzien hoe er op 08.07.21 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat zijn legaal verblijf verstreken zou zijn. Het artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn dan ook geschonden.

Bovendien is verzoeker van oordeel dat het dossier op een onzorgvuldige wijze is bestudeerd, en de beslissing niet duidelijk geformuleerd is.

Er wordt gesteld dat verzoeker d.d. 2.02.21 voor de derde maal gezinshereniging aanvraag.

Later wordt gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat, waardoor er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoeker zou immers onmiddellijk na de weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend.

In de motivering wordt dan verwezen naar een eerste aanvraag gezinshereniging d.d. 7.07.20 met weigering d.d. 06.01.21 en een tweede aanvraag gezinshereniging d.d. 2.02.21, terwijl er al beroep werd ingesteld bij Uw Raad.

Het is niet correct te stellen dat verzoeker de procedure van artikel 47/1 misbruikt tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Verzoeker zou "nagenoeg" dezelfde documenten gebruikt hebben.

De motivering van de bestreden beslissing is hoe dan ook onzorgvuldig, aangezien uit de motivering geenszins blijkt dat het reeds een derde aanvraag betreft.

Daarenboven wordt op quasi automatische manier gesteld dat artikel 74/13 in overweging werd genomen. Nochtans heeft verzoeker een gezinsleven in België en in Nederland.

Zijn broer, de referentiepersoon, heeft een E-kaart in België. In Nederland wonen zijn moeder, broer en zus. Ook zijn partner, dewelke een Nederlandse verblijfskaart bezit, woont in Nederland, maar zij bezoekt verzoeker uiteraard ook zeer dikwijls, gelet op hun reeds drie jaar durende relatie.

Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker zou onderduiken, en er geen termijn zou gegeven moeten worden.

Moest verzoeker gehoord zou zijn geweest, had hij uitleg kunnen geven over deze elementen, en had er rekening mee gehouden kunnen worden.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing behept is met schendingen die de vernietiging ervan rechtvaardigen."

2.2.1. Waar verzoeker aanvoert dat hij wel legaal op het grondgebied verbleef aangezien zijn attest van immatriculatie geldig was tot en met 2 augustus 2021, gaat hij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd wordt en dat het attest van immatriculatie aldus dient te worden ingetrokken. Aangezien verzoekers attest om immatriculatie ingetrokken wordt, is het legaal verblijf van verzoeker in België aldus verstreken.

2.2.2. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94).

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De relatie tussen verzoeker en zijn broer moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoeker en zijn broer, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, *Rahman*, 32).

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is, zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin.

Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden*”, door aan te tonen dat er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” of “*ernstige gezondheidsredenen*” (“*ten laste*”) of dat de betrokkene behoort tot het “*huishouden*” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin). De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, met name dat het “*ander familielid*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoeker wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat hij “*voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon*”, alsook niet blijkt dat hij “*voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon*”. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

Evenmin verduidelijkt hij met welke elementen in dit kader niet op afdoende wijze rekening werd gehouden door verweerder. In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn broer niet worden vastgesteld. Waar verzoeker erop wijst dat zijn moeder, broer en zus woonachtig zijn in Nederland, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen stukken voorlegt waaruit kan worden afgeleid dat hij een afhankelijkheidsband met deze personen onderhoudt. Wat betreft zijn gezinsband met zijn Nederlandse partner, legt verzoeker ook in dit verband geenszins enig begin van bewijs voor. De Raad dient te concluderen dat verzoeker zich beperkt tot loutere stellingen en hiermee het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aantoonst.

2.2.3. Waar verzoeker tot slot aanvoert dat hij niet werd gehoord en derhalve niet de kans heeft gehad om meer uitleg te geven, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker de mogelijkheid had om in zijn aanvraag alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur. Verzoeker had de mogelijkheid om zo zijn standpunt te verduidelijken en toont niet aan waarom hij nogmaals gehoord diende te worden.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

De elementen die verzoeker aanvoert betreffende zijn familie- en gezinsleven zijn niet van die aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Louter op basis van verzoekers summier betoog blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT